

אמרתי: "נתבשרתי שאני עשויה לקבל פרס" אבל זה לא היה בדיוק כך. רק לאחר קבלת הפרס סופר לי שהעגלה נקנתה בעבורי עוד שנה לפני כן. אבא, הוא ש"נתבשר" וגילה לי זאת משהובאה העגלה.

אותו זמן היו לנו כבר כמה פרות דמשקיות, שנקנו ע"י קלווריסקי והובאו למושבה לחלוקה בין אכרים, אלא שאיש מהאכרים לא רצה בהן ואבא רכש את כולן (5—6). הייתי הולכת עם "העדר" להשקותו בחראר (קטע הוואדי השטוח, בקצהו הדרומי של המרג'), שכן היו עלוקות במעיין והש-תדלנו, ככל האפשר, לא להשקות את הבהמות במימיו. כאן עלי לציין שמאז נקנתה הפרה הראשונה ועד הרפת ה"גדור-לה" היה אבא "הרפתן" וחלב, לבדו, את הפרות. איש מאתנו לא ידע לחלוב עד שאני העזתי ולמדתי את המקצוע.

אוכלוסיה

על אוכלוסיתה של המושבה טרם סיפרתי דבר וחצי דבר והלא שנים לא מעטות ישבנו בתוך אוכלוסיה זו. המשפחות — רובן ככולן יוצאי רומניה — משפחות ברוכות ילדים ופרט לשתיים מהן (האחת חשוכת ילדים), לא היה בית אשר מנה פחות מחמישה שישה ילדים.

משפחת פיין ולה אחד-עשר ילדים. אם המשפחה יוכבד, אישה רזה, גבוהה וזקופת קומה, הביאה לעולם בזה אחר זה, בנים זכרים ואילו היא — חשקה נפשה בבת. כשנולדה תרצה שלנו, היתה באה כמעט יומיום ויושבת שעה ארוכה ליד מיטת אמא, שמא "תדבק" ממנה ותלד אף היא בת. יתכן שהיו לה עוד "אמצעים יעילים" כאלה שכן, אחרי